

Ний виждахме, как твойте плодни скути
родиха не веднъж цветя и плод,
но гладни бяха твойте верни рожби
и ненахранен бедният народ.

Но дойде ден. Ръка хайдушка дигна
работен свят със мишци от чилик.
Надигнаха се хилядите роби
за друг живот: прекрасен и велик...

И ето те — с разкъсани окови,
гори над тебе нов и ясен ден,
горят звезди на тъмното ти чело
и пей просторът, в слънце озарен.

И ний, пред теб изправени, Родино,
от векове разпъана на кръст,
кълнеме се във името ти свято
докрай да браним твойта съята пръст.

Кълнеме се да бъдем твои стражи
и ти за нас кърмачка и живот,
и твой клас, и твой хляб пшеничен
да храни нас — работния народ.

49